

ника си и бързо почна да слиза по тѣснитѣ каменни стълбички. Изъ празнитѣ улици се мѣркаха люде, които съ бързи стѣпки се спущаха къмъ южната частъ на града.

— Какво има? — попита очуденъ царьтъ.

— Тази вечеръ ще има пантомима за войскаритѣ — отговори почтително челникътъ Радулъ.

— Въ хиподрома ли?

— Не. Въ театра. Тамъ долу, при южната стена.

Калоянъ направи знакъ на хората си да го последватъ и тръгна по направление къмъ театра. Бързо мръкваше. Нѣкои носѣха въ рѣка пламтящи борини. Между войскаритѣ плахо се промѣкваша и мнозина по-млади ромеи. Сякашъ забравили за прозната участъ на толкова тѣхни близки, оцѣлѣлитѣ бързаха да разтушатъ сърдцето си отъ преживѣното съ изкусната игра на танцовачкитѣ и пантомимкитѣ.

Театърътъ се намираше къмъ края на града. Това бѣше едно крѣгло високо здание, подпрѣно върху хубави стройни колони. Два входа водѣха къмъ вътрешността. Арената, послана съ ситенъ пѣськъ, бѣ заобиколена съ четвъртити седалища отъ дѣлани камъни. Почти всички седалища вече бѣха заети. Съ затаенъ дѣхъ тълпата следѣше зрелището.

До всѣки войскарь седѣше по една хубава ромейка.

Калоянъ се навѣси. Той не обичаше хората му да се залисватъ съ жени презъ време на походъ. Само латинитѣ и ромеитѣ водѣха следъ себе си жени въ становетѣ. Неговата сурова войска не биваше да се изнѣжва съ игри и забави.

Мнозина забелязаха царя и войводитѣ, и плахъ шѣпотъ се разнесе изъ театра. Всички глави се извърнаха къмъ входа, предъ който бѣ застаналъ високиятъ човѣкъ съ тъменъ плащаникъ. Младитѣ ромеи потръпнаха. Женитѣ го изгледаха съ пламенно любопитство. Войскаритѣ наведоха смутено глави. Нѣкои отъ страторитѣ незабелязано се измъкнаха. Царьтъ седна на първия редъ и се загледа въ играта, която следъ кѣсо прекѣсване, продължи отново.

Въ срѣдата на арената танцуваха петъ жени. Едната